

Minneord.

Det er 3 aktverdige mennesker som engang var i sitt beste velbefinnende på livets arena her på Senja, men som nå i de seinare dager er vandra bort «ad all verdens vei» - som bør ha et minneord her i «Senjens Blad», nemlig Ivar Rasmussen, Vasshaugli, Nils Olsen, Torsmo og Karl Seljemo.

Småbrukar og fiskar Ivar Rasmussen budde i Vasshaug kor han hadde rydda og bygde seg en heim på sin fars skogsteig. Han levde i mindre gode kår i sine yngre dager. Men hans økonomiske stilling gikk seinere gradvis opp og han hadde virkelig gode dager i sin alderdom.

Han var gift med Mette, datter av den i si tid kjente bonde og fiskar på Grasmyr, Hans Mathias Olsen.

De hadde 3 barn, sønnen Leonhard, som døde i sin beste ungdomsalder, og 2 døtre, korav den eine er lærerinne fru Signe Paulsen, som bur på sin farseiendom i Vasshaugli.

Iver Rasmussen var en staut driftig og omgjengelig mann. Han jorde vist intet menneske men hverken på land eller sø, er det sagt om Terje Viken — det kan og seies om Iver Rasmussen. Han hadde bare venner. Han var en rettsindig mann i all si framferd.

Nils Olsen var gift med Inger Nilssen, Grønli. Han bygde heimen sin på sin svigerfars skogsteig i Grønliskogen, kor han budde i fleire år. Sia flytta han til Torsmo i Tranøy, kor han levde til sin død. I si sist levetid var han lam i fleire år. Så det var en selbotsdød han endelig fikk fare herfra. Også Nils Olsen eller Ole Herik Nils som han i daglig tale kaltes, var en staut, vennligsinnet, driftig og omgjengelig mann. Han var en slektning av nedskriveren av disse linier.

Karl Seljemo var et kjekt, livlig, pratsomt, ja et spillevende menneske. Jeg traff han mange ganger de årene min vei gikk gjennom Kvanli og de andre bygdene deromkring. Du blei ikke svært gammel, Karl, min barndoms venn! Men:

«Det meget meget snart med oss er gjort. Ei døden akter alder stort», står det i ei salma.

Velsignet være disse 3 menneskers minne,

«Slekter går og slekter kommer.»

Menneskenes barn farer alle til et sted. Det er alle blitt til av støvet og de vender tilbake til støvet». (Pred. 1,4, 3,20)

Også vi som nå er av de eldre blir borte om noen år. Og en ny generasjon, ei ny slekt som lever då virker og kjemper for tilværelsen.

Senja 15 juni 1941. Johan O. Sørлие